

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **L., a. s.**, zastoupený JUDr. Jiřím Vodičkou, advokátem, se sídlem Praha 5, Staropramenná 12, proti žalovanému: **Státní zemědělský intervenční fond**, Praha 1, Ve Smečkách 33, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2003, č. j. 38 Ca 590/2001 - 80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla vyslovena nicotnost rozhodnutí Prezidia Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 4. 9. 2001, reg. č. 568/01/07/odv., jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 27. 6. 2001, reg. č. 568/01/07, o zamítnutí žádosti o stanovení kvóty ve výši 15 000 tun cukru z rezervy na kvótové roky 2001/2002 až 2004/2005, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno, a kterým byla dále zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 27. 6. 2001, reg. č. 568/01/07, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o stanovení kvóty ve výši 15 000 tun cukru z rezervy na kvótové roky 2001/2002 až 2004/2005.

V žalobě stěžovatel namítal rozpor § 12 odst. 4 písm. d) zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu, a o změně některých dalších zákonů, ve znění účinném ke dni rozhodnutí (dále též „zákon“) s čl. 26 Listiny základních práv a svobod, s tím, že zákonodárce přenesl svoji pravomoc určit *způsob nakládání s kvótovanou produkcí*

na vládu, která k tomu přijala pro příslušné období nařízení vlády č. 114/2001 Sb., o stanovení produkčních kvót cukru na kvótové roky 2001/2002 až 2004/2005. Ve spojení s tím podle stěžovatele nelze rozsah oprávnění Státního zemědělského intervenčního fondu (dále též „Fond“), který je dán § 1 zákona, rozšířit ve smyslu § 12 odst. 4 písm. d) tohoto zákona, neboť jeho oprávnění *využívat produkční kvóty* v sobě podle stěžovatele nezahrnuje *určování způsobu nakládání s kvótovanou produkcí*. Dále stěžovatel namítal, že předmětné nařízení vlády porušilo zásady stanovené v § 12 odst. 6 citovaného zákona, neboť rozdělilo žadatele o přidělení produkční kvóty cukru na dvě skupiny, a to na skupinu žadatelů, která již v období po 1. září 2000 vyráběla cukr z cukrovky ve výrobním zařízení, které se nachází na území České republiky, a na skupinu žadatelů, která po 1. září 2000 tuto činnost nevyvíjela, čemuž svědčí i § 12 odst. 7 téhož zákona, který upravuje pozdější vstup nových subjektů na trh s tím rozdílem, že ti již budou uspokojováni pouze z rezervy. Toto nařízení vlády nerespektuje zásadu rovného přístupu a překračuje meze stanovené zákonem. Stejně tak stěžovatel namítal, že předmětným nařízením vlády není dodržena ani zásada objektivního způsobu výpočtu kvóty.

Dále stěžovatel uvedl, že vzhledem ke způsobu výpočtu kvóty pro jednotlivé žadatele, kdy rozhodujícím údajem jsou čísla vyjadřující průměrné roční výroby cukru všech žadatelů, je třeba dovodit, že kterýkoliv z žadatelů je účastníkem řízení o kvótu všech zbývajících žadatelů. V souvislosti s tím také podáním ze dne 9. 8. 2001 Fondu sdělil, že se považuje za účastníka řízení i ve správních řízeních o žádostech ostatních žadatelů, na toto mu bylo odpovězeno pouze dopisem, ačkoliv se tak mělo stát správním rozhodnutím. Poukázal na to, že nařízením vlády je nastolen stav na pět kvótoových let, kdy celá kvóta včetně rezervy je rozdělena bez ohledu na to, jakým způsobem bude jeho žaloba posouzena soudem, a řízení se tak fakticky stává jednoinstančním.

Stěžovateli byla žádost zamítnuta s tím, že požádal o stanovení kvóty (15 000 tun) odpovídající množství cukru, které prokazatelně nelze vyrobit v průběhu kvótového roku ve výrobním zařízení, které stěžovatel užívá na základě nájemní smlouvy. Fond výpočtem zjistil, že žadatel je schopen v pronajatém zařízení na výrobu cukru během sjednaných 40ti dnů pronájmu v kvótové roce vyrobit maximálně 12 000 tun cukru. K tomu stěžovatel jmenovitě potom namítal, že správním orgánu bylo známo, že stejnou nájemní smlouvu na nájem výrobního zařízení cukrovaru ve V., jakou má stěžovatel, má i další žadatel o kvótu z rezervy pan O. M., kterému byla žádost zamítnuta, a tím se uvolnila kapacita dalšího pronájmu výrobního zařízení pro stěžovatele. Pokud by Fond postupoval v souladu se správním řádem (součinnost s účastníky řízení), potom by zjistil, že vlastník cukrovaru ve V. za této situace bez dalšího prodlouží nájemní smlouvu stěžovateli o dalších 40 dnů, o čemž existuje ústní dohoda.

Podáním Městskému soudu v Praze ze dne 16. 12. 2002 stěžovatel ještě poukázal na nález Ústavního soudu č. 499/2002 Sb., kterým bylo, kromě dalších ustanovení, pro rozpor s čl. 78 Ústavy zrušeno i ustanovení § 4 odst. 3 nařízení vlády č. 114/2001 Sb., podle kterého byla stanovena rezerva, což bylo podle stěžovatele dalším důvodem pro zrušení žalobou napadených rozhodnutí.

Po provedeném řízení Městský soud v Praze následným rozsudkem, vyslovil nicotnost rozhodnutí Prezidia Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 4. 9. 2001, reg. č. 568/01/07/odv., jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 27. 6. 2001, reg. č. 568/01/07, o zamítnutí žádosti o stanovení kvóty ve výši 15 000 tun cukru z rezervy na kvótové roky 2001/2002

až 2004/2005, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno, a kterým byla dále zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 27. 6. 2001, reg. č. 568/01/07, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o stanovení kvóty ve výši 15 000 tun cukru z rezervy na kvótové roky 2001/2002 až 2004/2005. Nicotnost předmětného rozhodnutí Prezidia Státního zemědělského intervenčního fondu Městský soud v Praze vyslovil s odůvodněním, že podle platné právní úpravy nebylo možné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvoláním k Prezidiu Státního zemědělského intervenčního fondu vůbec napadnout, neboť ze zákonné úpravy nelze dovodit, že Prezidiu Státního zemědělského intervenčního fondu taková pravomoc příslušela, a žalobu proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně Městský soud v Praze po podrobném odůvodnění, a to i s přihlédnutím k namítanému nálezu Ústavního soudu č. 499/2002 Sb., zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel kasační stížnost. Jako důvod kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil právní otázku postavení stěžovatele jako účastníka správního řízení, a dále nevzal při posouzení žaloby v úvahu všechny skutečnosti, které stěžovatel uváděl ve vzájemné souvislosti a ve vztahu k platným předpisům.

Stěžovatel je toho názoru, že Městský soud v Praze pochybil, když nepovažoval za důvodnou žalobní námitku, že stěžovatel měl být účastníkem řízení o všech žádostech všech žadatelů o stanovení kvót na rozhodné období. Z kontextu nyní napadeného rozsudku stěžovatel dovozuje, že má (měl) toliko právo nahlédnout do spisového materiálu v řízení o žádosti jiných, dalších žadatelů o kvótu. Pokud by stěžovatel nebyl účastníkem ostatních, resp. všech, správních řízení o „rozdělení“ kvóty, tak by mu příslušelo příp. jen napadnout příslušná „jiná“ rozhodnutí s obecným tvrzením, že byl těmito rozhodnutími zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, přičemž by také nemusel včas všechna taková „jiná rozhodnutí“ zjistit, a v mezidobí by také mohla již skončit lhůta daná zákonem k podání potřebné žaloby. Za situace, kdy se rozděluje jedna aktuální roční kvóta mezi více zájemců se stejným postavením, rozhodnutí o přidělení nebo nepřidělení kvóty jednomu žadateli ovlivňuje rozhodnutí o přidělení či nepřidělení kvóty u všech jiných dalších žadatelů. Proto je stěžovatel toho názoru, že měl být účastníkem správních řízení o všech žádostech všech žadatelů o stanovení kvóty na příslušné kvótové roky 2001/2002 až 2004/2005.

Stěžovatel je dále toho názoru, že Městský soud v Praze nesprávně dospěl k závěru, že stěžovatel nesplňoval podmínku danou § 12 odst. 2 písm. f) nařízení vlády č. 114/2001 Sb., neboť požádal o přidělené kvóty ve výši 15 000 tun a přitom měl výrobní zařízení cukrovaru pronajato na 40 dnů, ve kterých je toto zařízení schopno vyrobit pouze 12 000 tun cukru. Stěžovatel je toho názoru, že dané ustanovení je nutno vykládat tak, že rozhodující je, kolik je na daném výrobním zařízení možno vyrobit v průběhu kvótového roku, což je celkem 45 000 tun. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že by bylo jeho povinností u právního předpisu dovozovat „kontext smyslu a účelu“ úpravy, a tak dovodit, že jde o schopnost žadatele vyrobit dané množství cukru, a nikoliv o celkovou výrobní kapacitu zařízení v roce. V této souvislosti potom stěžovatel namítá, že povinností správního orgánu bylo zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, zohlednit i skutečnosti všeobecně známé nebo skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, stejně jako bylo jeho povinností postupovat v úzké součinnosti s účastníky řízení a dát jim možnost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit. K tomu stěžovatel uvádí, že těžko mohl svá práva a zájmy účinně hájit, když nemohl ani nahlédnout do spisu ostatních žadatelů, kde leží listiny, o nichž odvolací správní orgán uvedl, že správní orgán „vychází z dokladů předložených žadatelem a sám si žádné doklady neopatřuje....“

uspokojuje požadavky žadatelů poměrně, při tomto uspokojení je výše každého požadavku významná.“

Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil, věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný podal k této kasační stížnosti stručné vyjádření, ve kterém uvedl, že podle jeho názoru není kasační stížnost důvodná, neboť nejsou dány důvody § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), plně se ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze vyjádřenými v napadeném rozsudku, odkazuje na své vyjádření k žalobě a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Z obsahu spisu, nad rámec výše uvedeného, vyplývá, že stěžovatel doručil Fondu dne 30. 4. 2001 žádost o stanovení tzv. nové kvóty ve výši 15 000 tun cukru z rezervy na kvótové roky 2001/2002 až 2004/2005 podle § 11 nařízení vlády č. 114/2001 Sb. Protože žádost o stanovení kvóty neobsahovala všechny nezbytné doklady, byl stěžovatel Fondem vyzván k odstranění nedostatků, což stěžovatel učinil. Po posouzení žádosti Fondem, bylo zjištěno, že žadatel splňuje podmínky § 11 odst. 1 písm. a) až g) nařízení vlády č. 114/2001 Sb. Splnění podmínky podle § 11 odst. 1 písm. c) citovaného nařízení vlády stěžovatel doložil nájemní smlouvou, ze které vyplývá ujednání o využívání úplného výrobního zařízení stěžovatelem v cukrovaru ve V. po dobu 40ti dnů v každém kvótovém roce. K žádosti o stanovení kvóty stěžovatel přiložil znalecký posudek, z něhož vyplývá, že výrobní kapacita zařízení na výrobu cukru v cukrovaru V. činí 300 tun cukru denně. Za této situace Fond dospěl k závěru, že stěžovatel požádal o stanovení kvóty ve výši odpovídající množství cukru, které v průběhu kvótového roku prokazatelně nemůže vyrobit, a proto svým rozhodnutím ze dne 27. 6. 2001, reg. č. 568/01/07, jeho žádost zamítl.

V tomto rozhodnutí byl stěžovatel poučen o možnosti podat odvolání k Prezidiu Státního zemědělského intervenčního fondu, což stěžovatel učinil, odvolací orgán však odvolání zamítl a rozhodnutí Fondu potvrdil. Toto rozhodnutí pak bylo k žalobě stěžovatele Městským soudem v Praze shledáno nicotným a Městský soud meritorně přezkoumával toliko výše uvedené rozhodnutí Fondu ze dne 27. 6. 2001, reg. č. 568/01/07. Po přezkoumání tohoto rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, rozhodl způsobem výše uvedeným. Toto rozhodnutí Městského soudu v Praze stěžovatel napadl nyní posuzovanou kasační stížností. Z jejího obsahu přitom vyplývá, že směřuje výlučně proti zamítnutí žaloby (nikoliv proti vyslovení nicotnosti rozhodnutí odvolacího orgánu).

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel splňuje podmínku ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., věta za středníkem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měla či neměla být stěžovateli přiznána produkční kvóta k výrobě cukru, nýbrž jeho úkolem je posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem.

Stěžovatel neuvedl jmenovité označení ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., s nímž, či s nimiž, namítané důvody kasační stížnosti spojuje. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že jak námitka, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil právní otázku, zda měl být stěžovatel účastníkem správního řízení, tak námitka, že Městský soud v Praze nesprávně dospěl k závěru, že stěžovatel nesplňoval podmínku danou § 12 odst. 2 písm. f) nařízení vlády č. 114/2001 Sb., jsou námitkami podřaditelnými pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Pokud jde o stížnostní důvod uváděný v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., t. j. „nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“, k tomu Nejvyšší správní soud především obecně poznamenává, že nesprávné právní posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Taková pochybení v předmětné věci Nejvyšší správní soud neshledal.

Nejvyšší správní soud o jednotlivých stížnostních námitkách usoudil následovně:

Pokud jde o námitku stěžovatele, že Městský soud v Praze pochybil, když nepovažoval za důvodnou žalobní námitku, že stěžovatel měl být účastníkem řízení o všech žádostech všech žadatelů, k tomu Nejvyšší správní soud jen stručně poznamenává, že tato námitka se netýká přezkoumávaného rozhodnutí, ani řízení, které mu předcházelo, a nemůže být tedy při tomto přezkoumání posuzována.

Tato stížnostní námitka by z povahy věci, s ohledem na znění § 65 s. ř. s., příp. mohla být spojena se žalobou vůči některému z jiných rozhodnutí, vydaných ve vztahu k jiným žadatelům o stanovení kvóty, kde se stěžovatel příp. domáhal svého účastenství. Nyní přezkoumávané rozhodnutí však takovým rozhodnutím není. Stěžovatel se nejprve žalobou domáhal, a nyní kasační stížností dále domáhá, soudního přezkoumání rozhodnutí Fondu ze dne 27. 6. 2001, reg. č. 568/01/07, kterým nebylo vyhověno jeho žádosti, a tady s ním přirozeně jako s účastníkem řízení jednáno bylo. Proto tedy nelze přisvědčit námitce, že při přezkoumání rozhodnutí Fondu Městský soud v Praze pochybil, když nepovažoval za důvodnou žalobní námitku, že stěžovatel měl být účastníkem řízení o všech žádostech všech žadatelů.

Dále Nejvyšší správní soud nesdílí jako opodstatněnou ani námitku stěžovatele, že Městský soud v Praze nesprávně dospěl k závěru, že stěžovatel nesplňoval podmínku

danou § 12 odst. 2 písm. f) nařízení vlády č. 114/2001 Sb., přičemž nevzal v úvahu všechny skutečnosti, které stěžovatel uváděl ve vzájemné souvislosti a ve vztahu k platným předpisům.

K tomu je třeba především uvést, že § 11 nařízení vlády č. 114/2001 Sb., které (jak bylo již výše uvedeno) v návaznosti na dikci § 12 odst. 4 písm. d) zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu stanoví náležitosti žádosti o stanovení kvóty, ve znění platném v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí, zejména uváděl, že *o stanovení nové kvóty může požádat ..... právnická osoba.....pokud předmětem její činnosti je výroba cukru, má sídlo na území České republiky, a prokáže, že ... část výrobního zařízení nebo úplné výrobní zařízení na výrobu cukru bude užívat ..... na základě nájemní smlouvy po dobu trvání alespoň 40ti dnů v každém kvótovém roce.* Všechny tyto podmínky stěžovatel splnil, a to bylo také v rozhodnutí Fondu ze dne 27. 6. 2001, reg. č. 568/01/07 výslovně uvedeno.

Dikce § 12 odst. 2 písm. f) nařízení vlády č. 114/2001 Sb. potom stanovila, že *zjistí-li Fond, že žadatel o rezervu požádal o stanovení nové kvóty odpovídající množství cukru, které prokazatelně nelze vyrobit v průběhu kvótového roku ve výrobním zařízení, které je součástí hmotného majetku žadatele o rezervu, případně které užívá na základě nájemní smlouvy, žádost o rezervu zamítne a tuto skutečnost žadateli o rezervu písemně oznámí s udáním důvodu zamítnutí.* Při tomto znění daného ustanovení nelze přisvědčit stěžovateli, že rozhodující je, jaká je celková výrobní kapacita pronajatého zařízení k výrobě za rok, ale naopak z daného ustanovení podle názoru Nejvyššího správního soudu zřetelně vyplývá, že žadatel musí pro kladné rozhodnutí prokázat, že on disponuje možností dané množství cukru vyrobit. V případě pronájmu výrobního zařízení, jak tomu bylo v posuzované věci, musí mít tedy žadatel k pronajatému zařízení přístup po takovou dobu, za kterou lze požadované množství vyrobit. V daném případě žadatel požadoval přidělení kvóty 15 000 tun, zařízení však měl pronajato na 40 dnů, a vzhledem k jím znalecky doložené výrobní kapacitě daného zařízení mohl v této době vyrobit maximálně 12 000 tun cukru. Proto je třeba přisvědčit závěru Městského soudu v Praze, že z obsahu uvedeného ustanovení je v kontextu se smyslem a účelem předmětné právní úpravy zřejmé, že jde o prokázání schopnosti žadatele vyrobit na v daném případě pronajatém výrobním zařízení množství cukru ve výši kvóty, jejíž přidělení požaduje.

Pokud stěžovatel namítá, že není jeho povinností u právního předpisu dovozovat „kontext smyslu a účelu“ úpravy, k tomu Nejvyšší správní soud jen poznamenává, že posuzování kontextu smyslu a účelu právní úpravy je při výkladu právní úpravy nezastupitelné a také pravidelně užívané, a jeho nesprávné posouzení jde vždy k tíži toho, kdo si právní úpravu nesprávně vyloží.

Námítka, že povinností správního orgánu bylo zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, zohlednit i skutečnosti všeobecně známé nebo skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, stejně jako bylo jeho povinností postupovat v úzké součinnosti s účastníky řízení, a dát jim možnost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit, spojuje stěžovatel s odkazem na rozhodnutí odvolacího orgánu, které bylo prohlášeno za nicotné, což nebylo kasační stížností napadeno. Jinak tuto námítka stěžovatel blíže nekonkretizuje. Pokud by tato námítka měla být vyložena ve spojení s její obdobou v žalobě (viz výše), potom by směřovala k tomu, že správnímu orgánu bylo známo, že stejnou nájemní smlouvu na nájem výrobního zařízení cukrovaru ve V.h, jakou má stěžovatel, má i další žadatel o kvótu z rezervy pan O. M., kterému byla žádost zamítnuta, a tím se uvolnila kapacita dalšího pronájmu výrobního zařízení pro stěžovatele. Pokud by Fond postupoval v souladu se

správním řádem (součinnost s účastníky řízení), potom by zjistil, že vlastník cukrovaru ve V. za této situace bez dalšího prodlouží nájemní smlouvu stěžovateli o dalších 40 dnů, o čemž existuje ústní dohoda. Tady se opět Nejvyšší správní soud ztotožňuje s Městským soudem v Praze, který k této námitce uvedl, že skutečnosti rozhodné pro posouzení žádosti musí být doloženy při podání žádosti, příp. doplněny na výzvu ve stanovené lhůtě. Ta podle § 12 odst. 1 nařízení vlády č. 114/2001 Sb. nesmí být kratší než 3 dny a delší než 10 dnů od doručení výzvy. Stěžovatel zřetelně ve spojení se žádostí doložil, že výrobní zařízení má pronajato na 40 dnů, a ani při doplňování podkladů, k němuž byl Fondem vyzván, nijak na případnou možnost prodloužení platnosti nájemní smlouvy nepoukázal. Správní orgán tak posuzoval podklady doložené žadatelem z jeho vůle, a po vyžádaném doplnění mu příslušelo toliko posoudit, zda podmínky pro přidělení kvóty tak, jak je stanoví právní úprava, žadatel splnil, či nikoliv. Fondu tedy nelze vytýkat, že měl dále za stěžovatele domýšlet, na základě skutečností všeobecně známých nebo skutečností známých správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, další záměry a možnosti stěžovatele, a sám se stěžovatelem ještě vyvolávat „další úzkou součinnost“.

Vzhledem ke všem skutečnostem, zjištěným v předmětné věci ve správním řízení a doloženým ve spisu, je i Nejvyšší správní soud toho názoru, Městský soud v Praze nepochybil, když žalobu proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 27. 6. 2001, reg. č. 568/01/07, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o stanovení kvóty ve výši 15 000 tun cukru z rezervy na kvótové roky 2001/2002 až 2004/2005, jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud tak s ohledem na vše výše uvedené uzavírá, že v souzené věci stěžovatelem namítané důvody kasační stížnosti, podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neshledal. Z procesní opatrnosti Nejvyšší správní soud zvažoval všechny námitky stěžovatele in eventum i ve vztahu k jiným zákonem upraveným stížnostním důvodům, avšak ani naplnění žádného z dalších důvodů kasační stížnosti v nijakém ohledu neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu

